

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 5 września 2001 r.

Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN płk Wiesław MACIAK

Sędziowie SN: płk Marian BULIŃSKI – spr.
ppłk Józef DOŁHY

Protokolant: asystent Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej ppłk. Jana Żaka

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2001 r. sprawy st.szer. T. W.,
skazanego z art. 178 a § 1 kk i inne z powodu kasacji, wniesionej przez
Zastępcę Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora
Wojskowego od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z
dnia 29 marca 2001 r.,

uchyla wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z dnia 29 marca 2001 r. (Sg. .../01) w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie przekazuje sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z dnia 29 marca 2001 r. st.szer. T. W. został skazany:

- 1/ za popełnienie przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, oddając skazanego pod dozór kuratora sądowego oraz orzeczono na podstawie art. 49 a § 1 kk świadczenie pieniężne w wysokości 200 złotych na rzecz Szpitala Miejskiego w G. a także na podstawie art. 42 § 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;
- 2/ za popełnienie wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw na karę grzywny w wysokości 100 złotych.

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 6 kwietnia 2001 r. Kasację od tego wyroku w części dotyczącej kary wymierzonej za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk na korzyść skazanego złożył Zastępca Prokuratora Generalnego Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając temuż orzeczeniu „rażące naruszenie prawa, a to art. 324 § 2 kk, poprzez orzeczenie wobec skazanego środka karnego – świadczenia pieniężnego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść wyroku,

gdyż polegało na wymierzeniu środka karnego niedopuszczalnego z mocy ustawy wobec żołnierzy służby zasadniczej.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym przedstawiciel Naczelnej Prokuratury Wojskowej poparł złożoną kasację.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja Zastępcy Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora Wojskowego jest zasadna.

Bezsporne jest bowiem, iż oskarżony w chwili orzekania przez sąd pierwszej instancji pełnił zasadniczą służbę wojskową. Zatem zgodnie z art. 317 § 1 kk przepisy części ogólnej i szczególnej tego kodeksu mają zastosowanie do oskarżonego (żołnierza) jedynie wówczas, gdy część wojskowa nie zawiera przepisów odmiennych. W części wojskowej kk znajduje się art. 324 § 2 kk, który stanowi, że wobec żołnierza służby zasadniczej nie orzeka się środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 7 kk. Z powyższego rodzi się konkluzja, iż wobec żołnierzy służby zasadniczej sprawców przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 kk – z uwagi na treść art. 317 § 1 kk i art. 324 p 2 kk – art. 49 a § 1 kk nie ma zastosowania.

Wobec powyższego należało przedmiotowy wyrok w zaskarżonej części uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.